

men paa forskjellig Maade; En bruger den f. Ex. til Tørvestæring, en Anden til derpaa at drive sine Kreaturer. Hvorledes vil det nu være muligt i de enkelte Tilfælde at fordele rigtigt? Hvor hyppige Forandringer ville ikke foregaae med Hensyn til de Enkeltes Brug af en saadan Veie, og udvider man dernæst Loven til at angaae den Klasse af Veie, som jeg har troet var rigtigt ogsaa at henseende derunder, saa fører det til, at en Udslyttergaard kommer til ganske alene at vedligeholde Veien ind til Byen, og hvorledes skal man endelig paa den Maade udstabe det veipligtige Distrikt for almindeligt befarede Gjennemkørselsveie, som ikke ere opførte paa Regulativet for de offentlige Biveie? Disse ere mine væsentlige Hovedindvendinger mod Lovudkastet: at det for det Første, ikke er ubtømmende, eller har medtaget alle de Veie, det efter min Mening burde, og dernæst at det gaaer ud fra et mindre rigtigt, eller ialfald afvigende Princip fra den almindelige Veilovgivning med Hensyn til Veibyrden. Jeg skal nu tillade mig at fremsætte i Korthed min Anskuelse om de Regler, som jeg har troet burde træffes med Hensyn til den Klasse af Veie, jeg i Forveien har omtalt, og som jeg vil kalde den fjerde Slags Veie eller mindre Biveie. Naar der nemlig i et Sogn bliver Tale om en saadan Veie, formener jeg, at Vedkommende rettest bør henvende sig til Sogneforstanderskabet med Anmodning om, at Veien maa hensees til denne fjerde Klasse af Veie. Finder Sogneforstanderskabet, at dette ikke bør finde Sted, saa bør det have sit Forblivende herved, medmindre man maaskee vil tilstede en Appel til Amtsrådet. Erkjender Sogneforstanderskabet [det derimod rigtigt, at den hensees til den heromhandlede Klasse af Veie, saa vil det have at foranstalte en Inddeling i en eller flere samlede Kredse af dem, der boe omkring en saadan Veie, f. Ex. 1 eller 2 Byer i Forening, som da ville have at vedligeholde Veien efter Hartkorn — Alt i Overensstemmelse med et Saarigt Regulativ, som Sogneforstanderskabet affatter, og med Hensyn

til hvilket jeg vil henstille, hvorvidt det er nødvendigt at indhente Amtsrådet's Stabsættelse, ligesom Tilfældet er med de offentlige Biveie.

S. Pedersen: Jeg skal villig erkjende, at den Opgave, som Lovforslaget nærmest har havt til Hensigt at løse, er stødt paa mange Vanskeligheder, som man ikke har tænkt sig iforveien, og med Hensyn til hvilke Udvalget med sine bedste Bestræbelser ikke har kunnet gjøre sig det ret klart, hvorledes man skulde komme udover dem. En af de væsentligste af disse Vanskeligheder er den, som den ærede sidste Taler nævnte, nemlig Spørgsmaalet om, hvilken Udstrækning der skal gives Lovforslaget, paa hvilke Slags Veie det skal finde Anvendelse. Vi ere komne til den Erkjendelse, at det var vanskeligt og maaskee umuligt strengt og nøiagtigt at betegne Udstrækningen af Lovens Omraade, men jeg troer dog, at den Affattelse, som er givet § 1, vil, med Undtagelse af ekstraordinære Tilfælde, være tilstrækkelig til at omfatte alle de Veie, som ikke egne sig til at opføres paa de kommunale Regulativer, hvad enten de ere udlagte til Brug for visse Gæder af fraliggende Lodder, eller de ere udlagte til Benyttelse for Færdsel af mere kommunal Karakter. Jeg er isørvrigt villig til at erkjende, at der kan siges Meget derom, og det skulde glæde mig, om Noget vilde fremsætte et Forslag, som kunde gjøre Forslaget tydeligere. Der er et andet Punkt, som blev omtalt af den ærede sidste Taler, men med Hensyn til hvilket jeg ikke troer, han har samme Ret; han badde nemlig, at det nye Princip var kommet ind i Loven, at Brugen skulde lægges til Grund for hver Enkelts Deeltagelse i Veiens Istandsættelse og Vedligeholdelse. Jeg erkjender villig, at det er et nyt Princip, men han maa ogsaa erkjende, at det Forhold, som tilsigtes ordnet, er nyt, og naar man ikke kan sige, at den Slags Veie har en virkelig offentlig Karakter, troer jeg, at den Maalestof, som er den naturlige, nærmeste og billigste, er Nøtten og Brugen. Det maa jo erkjendes, at naar En